

Ima a kanyonban

Írta: Carsten K., 11 éves, USA, Utah

Tavaly túrázni voltunk apuval és az öcsémmel. Messzire bementünk a kanyonba. Hamarosan elindultunk felderíteni egy leágazó ösvényt. Széles barlangokra és nagyszerű kilátóhelyekre akadtunk. Egyre magasabbra és magasabbra másztunk az ingatag sziklák és meredek dombok között.

Egy idő után teljesen eltévedtünk. Nem tudtuk, merre kell lejutni a kanyon aljába. Elakadtunk egy sűrű cserjében, és szem elől tévesztettük a kanyon tetejét és alját is. Egyre feszültebb lettem. Nem tudtam, hogy merre menjünk, és apukám sem tudta!

Kezdtett sötét és hideg lenni, mi pedig távol voltunk

attól, hogy kijussunk a kanyonból. Tudtam, hogy Mennyei Atya tudja, merre kell menni.

Ezt mondtam: „Ha ki akarunk innen jutni, akkor imádkoznunk kell!” Így aztán mindhárman letérdeltünk imádkozni, arra kérve Mennyei Atyát, hogy vezessen ki minket a kanyonból.

Ahogy nekiindultunk, egy érzés azt súgta nekem, hogy amikor meglátok egy sudár fát, ott forduljak balra. Miután elmentünk balra, megláttam a kocsinkat. Tudtam, hogy Mennyei Atya segített kijutnunk a kanyonból. Mennyei Atya megválaszolta az imánkat, mi pedig biztonságban kijutottunk – pont napnyugtakor.

Nagyon hálás vagyok az ima erejéért és Mennyei Atya odafigyeléséért. ■